

Enhver til sitt

Burzum

Jeg følger etter hesten, inn i skogen.
Blødende; våt nedentil av eget blod.
Føttene føles stadig tyngre;
en bankende smerte i låret.

Buksene har blitt som gips
rundt beina der blodet har størknet.

Jeg faller, men reiser meg igjen.
Sjanglingende, haltende, stumpende, fallende.
Min jakt når sin slutt, i den våte mosen
ved månetjernets ensomme bredd.
Månetjernets ensomme bredd.
Månetjernets ensomme bredd.

Hvorfor må jeg prøve skjebnen igjen og igjen?
Hvorfor må jeg glemme smerten når såret gror?
Hvorfor må jeg venne meg til en ødelagt kropp?
Hvorfor må jeg glemme hvor jeg falt sist?
Hvorfor må jeg glemme? Hvorfor må jeg glemme?
Hvorfor må jeg kjenne den gamle smerten igjen (og igjen og igjen...)?

En gang, denne gang, går det ikke å reise seg igjen.
Jeg forblir der, i den våte mosen, alene og døende.
Det går ikke å reise seg igjen, og jeg vil det ikke heller.
Månen speiler seg i vannoverflaten og blinker til meg.

Månen blinker til meg.
Månen blinker til meg.

Lyset blir sterkere.
Månegudinnen kommer til meg.

Jeg fryser ikke mer.
Jeg varmes av månelysset.

Hvorfor må jeg prøve skjebnen igjen og igjen?
Hvorfor må jeg glemme smerten når såret gror?
Hvorfor må jeg venne meg til en ødelagt kropp?
Hvorfor må jeg glemme hvor jeg falt sist?
Hvorfor må jeg glemme? Hvorfor må jeg glemme?
Hvorfor må jeg kjenne den gamle smerten igjen?

Jeg fryser ikke mer.
Jeg varmes av månelysset.
Jeg fryser ikke mer.
Jeg varmes av månelysset.